

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

NELJAS OSAKOND

OTSUS

kaebuse nr 30389/03, mille Rudolf NESTEROV on esitanud Eesti vastu,

VASTUVÕETAVUSE KOHTA

Euroopa Inimõiguste Kohus (neljas osakond), olles 25. oktoobril 2005 kokku tulnud kojana, kuhu kuuluvad:

Sir Nicolas BRATZA, *esimees*,

J. CASADEVALL,

M. PELLONPÄÄ,

R. MARUSTE,

S. PAVLOVSKI,

L. GARLICKI,

J. BORREGO BORREGO, *kohtunikud*,

ja F. ELENIS-PASSOS, *osakonna asesekretär*,

võttes arvesse eespool nimetatud kaebust, mis esitati 22. augustil 2003, olles pidanud nõu, on teinud järgmise otsuse:

ASJAOLUD

Kaebaja, Rudolf Nesterov on Eesti kodanik, kes sündis 1968. aastal ja elab Puhjal, Tartu maakonnas. Teda esindab kohtus Tallinnas tegutsev jurist M. Masso.

A. Kohtuasja asjaolud

Kohtuasja olud, nagu osalised need esitasid, võib kokku võtta järgmiselt.

1. Menetluse esimene järk

a) Tartu Maakohtu 2001. aasta 12. aprilli otsus

12. aprillil 2001 mõistis Tartu Maakohus kaebaja koos G. ja S.-iga süüdi mitmes kuriteos. Süüdistuse kohaselt oli G. juures töötav kaebaja 22. augustil 1996 kell 2.45 visanud lõhkeseadeldise osaihingule „Arep“ kuuluvasse autovaruosade kauplusesse pärast seda, kui tal oli kannatanuga tekkinud võlavaidlus. Kriminaalkoodeksi paragrahvi 144 lõike 1 kohaselt esitati süüdistus varalise kahju tekitamises, mis pandi toime lõhkeseadeldise kasutamisega. Samuti süüdistati kaebajat kriminaalkoodeksi artikli 142 lõike 2 alusel väljapressimises. Süüdistuse kohaselt oli ta 1996. aasta novembris või detsembris nõudnud 5000 Eesti krooni (319 eurot) OÜ Arepi konkurendi, osaihingu Micro Autolammutus omanikelt T.-lt ja P.-lt, ja ähvardanud hävitada nende kontoris oleva vara, kui nad keelduvad talle raha andmast. Lisaks sellele süüdistati kaebajat kriminaalkoodeksi paragrahvi 207³ lõike 1 kohaselt lõhkeainete ebaseaduslikus hoidmises. 1989. aastal või varem oli ta nõutava loata omandanud 113 grammi püssirohtu ja seda ebaseaduslikult oma elukohas hoidnud 27. septembrini 1998. Kõigele lisaks süüdistati kaebajat kriminaalkoodeksi paragrahvi 207⁴ alusel lõhkeseadeldise ebaseaduslikus valmistamises, omandamises, hoidmises ja üleandmises. 1998. aasta augusti lõpus või septembri alguses oli ta palunud S.-il valmistada talle lõhkeseadeldis, mida S. ka tegi. Kaebaja ehitas seadeldise ümber, et selle purustusjõudu suurendada. Seejärel hoidis ta lõhkeseadeldist oma elukohas 27. septembrini 1998. Sel kuupäeval vahistasid politseiametnikud kaebaja vahetult enne seadeldise üleandmist I.S.-ile.

Maakohus mõistis kaebaja kriminaalkoodeksi paragrahvi 144 lõike 1 alusel süüdi, tuginedes järgmistele tõenditele:

- 1) kuriteopaiga vaatlusprotokoll;
- 2) Tartu Päästeteenistuse aruanne plahvatuskoha plaaniga;
- 3) ekspertiisiakt nr KP-8-9 lõhkeainete kohta;
- 4) tunnistaja J. M.-i ütlused;
- 5) OÜ Arep esindaja A. P. ütlused;
- 6) tunnistaja M. S.-i ütlused;
- 7) kannatanu P. ütlused;
- 8) kannatanu T. ütlused;
- 9) G. vestluste salajased salvestised;
- 10) anonüümse tunnistaja "Aili" ütlused;
- 11) anonüümse tunnistaja "Karl" ütlused;
- 12) anonüümse tunnistaja "Tiiu" ütlused.

Lisaks uurimise käigus anonüümsetelt tunnistajatelt saadud ütlustele küsitles maakohus neid kaitsja nõudel. Kaitsja esitas neile küsimused kirjalikult.

Maakohus leidis, et väljapressimise süüdistus (kriminaalkoodeksi paragrahvi 142 lõike 2 alusel) kaebaja vastu ei ole tõendatud. Kaebaja mõisteti selles punktis õigeks.

Mis puutub kaebaja vastu esitatud süüdistusse lõhkeainete ebaseaduslikus hoidmises ning tema ja S.-i vastu esitatud süüdistusse lõhkeseadeldise ebaseaduslikus valmistamises, omandamises, hoidmises ja üleandmises, märkis maakohus, et S. tunnistas ennast süüdi. S.-i sõnade kohaselt oli ta valmistanud lõhkeseadeldise tellimuse alusel. Kaebaja süüd tõendasid ka tema enda ütlused, samuti tunnistajate I.S.-i ja B. ütlused ning mitmed läbiotsimisprotokollid ja vara arestimise aktid, eksperthinnangud ja muud kohtuistungil käsitletud tõendid.

Maakohus rahuldab OÜ Arep tsiviilhagi, mis käsitles kahjunõuet.

Kaebajale mõistet kokku seitse aastat vabadusekaotust, milles arvati maha eeluurimisvangistuses veedetud aeg.

b) Tartu Ringkonnakohtu 2002. aasta 23. jaanuari otsus

Kaebaja kaitsja ja G. esitasid kaebuse maakohtu otsuse peale. Kaebaja kaitsja taotles Tartu Ringkonnakohtult kaebaja õigeksmõistmist paragrahvi 144 lõike 1 kohases süüdistuses, tema karistuse kergendamist, vabadusekaotuse kohaldamist tingimisi ja tsiviilhagi rahuldamatajätmist. Kaitsja oli seisukohal, et kaebaja mõisteti süüdi oletuste, mitte aga tuvastatud asjaolude põhjal. Ta väitis, et maakohus oli G. lindistatud vestluste ärakirjale vääralt tuginenud. Kaitsja väitel ei olnud menetluse osalistel võimalust kindlaks teha, kas ärakiri kajastab salvestatud õigesti. Kaitsja leidis, et anonüümsete tunnistajate ütlused ei ole kooskõlas muude tõenditega ja et süüdi ei saa mõista üksnes anonüümsete ütluste põhjal. Ta nõudis anonüümsete tunnistajate ütluste põhjal tekkinud kahtluste, mida ei saanud muude tõendite abil ümber lükata, tõlgendamist süüdistatava kasuks.

23. jaanuaril 2002 rahuldab ringkonnakohus kaebuse tsiviilhagi osas, kuid jättis maakohtu otsuse muus osas muutmata. Ringkonnakohus leidis, et maakohus oli andnud põhjendatud hinnangu sellele, miks süüdistatava tunnistajate ütlusi mitte arvestada ja miks P. ja T. ütlusi plahvatuse kohta pidada usaldusväärseks. Ringkonnakohus märkis veel, et tal ei ole alust kahelda anonüümsete tunnistajate Aili, Karli ja Tiiu usaldusväärsuses ja tõepärasuses. Ringkonnakohus leidis, et nende ütlused langesid suuresti kokku ning olid kooskõlas asitõenditega (kuriteopaiga vaatlusprotokolliga ja lõhkeseadeldist käsitleva ekspertiisiaktiga). Ringkonnakohus rõhutas, et anonüümsete tunnistajate ütluste usaldusväärsust kontrollis maakohus, kus neid kuulati kaitsja nõudel üle. Anonüümsete tunnistajad kinnitasid oma ütlusi, mida nad olid andnud eeluurimise käigus.

Ringkonnakohus märkis, et asjaolu, et G.-ga seotud helisalvestised ei olnud kõikidele menetlusosalistele arusaadavad, ei tee see olematuks helisalvestise õiguslikku ja kohtualuste süüd tõendavat sisu. Pealegi sisaldas kohtuasja toimik salvestise ärakirja. Maakohtu istungi protokolliga kohaselt

oli salvestist kuulatud kohtusaalis. Ringkonnakohus nõustus kaebaja kaitsja ja süüdistajaga, et OÜ-le Arep tekitatud kahju suurus oli ebaselge ja et seetõttu tuleb tsiviilhagi lahendada eraldi tsiviilkohtumenetluse abil.

c) Riigikohtu 2002. aasta 19. juuni otsus

Kaebaja kaitsja ja G. esitasid kaebuse ringkonnakohtu otsuse peale, mille Riigikohus 19. juunil 2002 osaliselt tühistas. Riigikohus tühistas otsuse selles osas, millega ringkonnakohus jättis muutmata maakohtu otsuse kaebaja ja G. süüdimõistmises ja karistamises kriminaalkoodeksi paragrahvi 144 lõike 1 järgi. Samuti tühistati otsus kaebajale mõistetud lõpliku karistuse osas ja OÜ Arep tsiviilhagi tsiviilkohtus läbivaatamise osas.

Riigikohus märkis muu hulgas, et kriminaalmenetluse koodeksi paragrahvi 48 lõike 2 kohaselt saab kriminaalmenetluses kasutada tõendina helisalvestist, mitte aga sellest tehtud ärakirja. Riigikohus märkis, et ringkonnakohtu istungi protokollil kohaselt ei kuulatud G. vestluse salvestist ringkonnakohtu istungil. Ringkonnakohus oli samas aga märkinud, et ära kiri on salvestisega kooskõlas. Riigikohus leidis, et ringkonnakohus ei järginud kriminaalmenetluse koodeksi paragrahvi 19 lõike 1 ja paragrahvi 206 nõudeid, mille kohaselt tuleb kriminaalasja uurida igakülgset, täielikult ja objektiivselt ning tõendeid vahenditult uurida.

Anonüümsete tunnistajate osas leidis Riigikohus, et maakohus oli nende antud ütlusi vahetult kontrollinud.

Lõpetuseks märkis Riigikohus, et kaebaja kaitsja oli muu hulgas vaidlustanud kaebaja süüdimõistmise kriminaalkoodeksi paragrahvi 207³ lõike 1 järgi. Oma kaebuses ringkonnakohtule oli ta aga vaidlustanud kaebaja süüdimõistmise üksnes kriminaalkoodeksi paragrahvi 144 lõike 1 järgi. Muude õigusrikkumiste suhtes oli taotletud üksnes kergemat karistust. Sellest tulenevalt leidis Riigikohus, et kaebajal ei olnud õigust kassatsiooni korras kaevata oma süüdimõistmise peale kriminaalkoodeksi paragrahvi 207³ lõike 1 järgi.

Riigikohus saatis asja uueks arutamiseks ringkonnakohtule selles osas, milles ringkonnakohtu otsus tühistati.

2. Menetluse teine järk

a) Tartu Ringkonnakohtu 2002. aasta 29. oktoobri otsus

29. oktoobril 2002 tühistas ringkonnakohus maakohtu otsuse OÜ Arep tsiviilnõude osas. Ringkonnakohus muutis ka G. lõplikku karistust ja kuupäeva, millest alates karistuse kandmise aega arvestatakse.

Ringkonnakohus leidis, et kuna tunnistajate P. ja T. ütlused ühtisid ning G. ja kaebaja osalus plahvatuse korraldamises oli tõendanud muude tõenditega, ei olnud põhjust kahelda nende ütluste tõepärasuses. Lisaks sellele märkis ringkonnakohus, et ka anonüümsete tunnistajate ütlused ühtisid ja et nende ütluste usaldusväärsust suurendas veelgi asjaolu, et need

olid kooskõlas plahvatuselise faktiliste asjaoludega. Need ütlused olid kooskõlas täiendava eksperthinnanguga, mis käsitles lõhkeseadeldist. Ringkonnakohus oli seisukohal, et G. süüid tõendasid kaudselt ka jälitustegevuse käigus kogutud hääle helisalvestused, mis tehti ajavahemikul 10.–24. veebruar 2000, ja nende ärakirjad. Salvestisi ajavahemikust 7.–16. detsember 1998 ja 9. aprillist 2000 ei saanud tõenditena arvesse võtta, kuna need olid oma kehvast kvaliteedist tõttu arusaamatud.

Ringkonnakohus leidis, et kuigi G. ja kaebaja oma süüid eitavad, kinnitab tõendite kogum nende süüid.

Ringkonnakohus leidis, et tsiviilnõude lahendamise ei ole vajalik, kuna vahepeal, nimelt 23. mail 2002, oli Tartu Maakohus eraldi menetluses rahuldanud OÜ Arep nõude G. ja kaebaja vastu.

b) Riigikohtu 2003. aasta 14. märtsi otsus

Kaebaja kaitsja ja G. kaebasid ringkonnakohtu otsuse peale. Kaebaja kaitsja taotles muu hulgas, et kaebaja mõistetakse õigeaks kriminaalkoodeksi paragrahvi 144 lõike 1 kohases süüdistuses. Ta leidis, et kohtud olid kaebaja süüditunnistamise otsustamisel tuginenud anonüümsete tunnistajate ütlustele. See oli vastolus Riigikohtu ja Euroopa Inimõiguste Kohtu (edaspidi Kohus; EIÕK) praktikaga. Oli võimatu kindlaks teha, millistel põhjustel lubati mõningatel tunnistajatel jääda anonüümseks. Anonüümsete ütlused ega nimeliste tunnistajate ütlused ei tõendanud, et plahvatuselise panime kaebaja. Kaebaja kaitsja taotles ka kriminaalkoodeksi paragrahvi 207³ lõike 1 ja paragrahvi 207⁴ järgi määratud karistuse kandmisest tingimisi vabastamist.

14. märtsil 2003 tühistas Riigikohus osaliselt maakohtu 2001. aasta 12. aprilli otsuse ja ringkonnakohtu 2002. aasta 29. oktoobri otsuse. Riigikohus leidis, et kuriteo kvalifikatsiooni ja viiteid kriminaalkoodeksi sättele tuleb muuta, kuna asjakohast sätet oli kuriteo toimepanemise ja asjas kohtuotsuste tegemise vahelisel ajal muudetud. Riigikohus mõistis kaebaja süüdi kriminaalkoodeksi paragrahvi 144 järgi ning G. paragrahvi 17 lõike 4 [kuriteo organisator] ja paragrahvi 144 järgi. Mõlemale mõisteti karistuseks kuus aastat vangistust.

Anonüümsete tunnistajate osas ei tuvastanud Riigikohus kriminaalmenetlusõiguse rikkumist. Riigikohus leidis, et maakohus kontrollis vahetult nende ütlusi. Kohtud hindasid kõiki tõendeid ja piisavalt põhjendanud anonüümsete ütluste põhjal tehtud järeldusi. Riigikohus kordas, et ta ei ole pädev faktilisi asjaolusid tuvastama. Asjaolu, et kaebuste esitajad ei nõustunud kohtute tuvastatud faktiliste asjaoludega, ei ole õiguslikuks küsimuseks, mida oleks võimalik Riigikohtus lahendada kassatsiooni korras.

Riigikohus märkis, et oma 2002. aasta 19. juuni otsusega jäeti muutmata kaebaja süüdimõistmine kriminaalkoodeksi paragrahvide 207³ ja 207⁴ järgi. Kõnealune Riigikohtu otsus oli jõustunud selsamal kuupäeval. Seetõttu

puudus alus uuesti kaaluda kaebajale nende sätete kohaselt määratud karistuste põhjendatust.

B. Asjakohased siseriiklikud õigusnormid

Kriminaalmenetluse koodeksi paragrahvi 79¹ lõike 1 kohaselt, nagu see kehtis asjakohasel ajal, võib kannatanu või tunnistaja või temale lähedaste isikute julgeoleku tagamiseks rakendada nende anonüümseks jäämist. See vormistatakse uurija põhinstatud määrusega tunnistaja või kannatanu taotlusel või uurija algatusel.

Kriminaalmenetluse koodeksi paragrahvide 205 ja 206 kohaselt juhib kohtunik kohtulikku arutamist kõigi asjaolude täieliku, igakülgse ja objektiivse uurimise ning tõe avastamise suunas. Kriminaalasja arutamisel peab esimese astme kohus vahenditult uurima kriminaalasjas leiduvaid tõendeid: üle kuulama kohtualused, kannatanud ja tunnistajad, ära kuulama ekspertide arvamused, vaatlema asitõendeid, avaldama protokolle ja muid dokumente. Koodeksi paragrahvi 262 lõige 2 sätestab, et kohus rajab otsuse ainult nendele tõenditele, mis on läbi vaadatud kohtuistungil. Koodeksi paragrahv 274 sätestab, et kohtuotsuse kirjeldavas-motiveerivas osas näidatakse muu hulgas kohtulikul uurimisel kindlakstehtud asjaolud ja tõendid, mille põhjal kohus need asjaolud loeb tuvastatuks, motiivid, miks kohus rajab oma otsuse nimelt nendele tõenditele ning loeb mitteusaldusväärseks muud kriminaalasjas leiduvad tõendid, millises süüdistuses kohus iga kohtualuse süüdi tunnistab ja millistel tõenditel see kohtu järelendus põhineb.

Kriminaalmenetluse koodeksi paragrahv 243 sätestab, et pärast seda, kui tunnistaja on ütlused andnud, küsitlevad teda menetlusosalised, sealhulgas kohtualune ja tema advokaat. Tunnistajale võib esitada täiendavaid küsimusi tema varem antud ütluste selgitamiseks ja täiendamiseks. Kui kohus peab vajalikuks üle kuulata tunnistajat, kelle suhtes on rakendatud anonüümsust, toimub see menetlusosaliste juuresolekuta menetlusosaliste esitatud küsimuste alusel. Ütluste sisu avaldatakse kohtuistungil.

Kriminaalmenetluse koodeksi paragrahvi 246 kohaselt võib avaldada ütlusi, mida tunnistaja on andnud kohtueelsel uurimisel, kui tunnistajal polnud võimalik kohtuistungile ilmuda või kui tunnistaja asukoht ei ole teada või kui tunnistaja suhtes rakendati anonüümsust.

KAEBUSED

1. Kaebaja kaebus konventsiooni artikli 6 lõike 1 ja lõike 3 punkti d alusel, et tema süüdimõistmine põhines peaausjalikult anonüümsete

tunnistajate ütlustel, kusjuures maakohus küsitles neid tunnistajad tema või tema advokaadi juuresolekuta.

2. Kaebaja väitis artikli 6 lõike 2 alusel, et tema õigust enda vastu mitte tunnistada ei olnud austatud.

3. Lõpetuseks kaebas kaebaja artikli 6 lõike 1 alusel, et kohtuotsused olid ebapiisavalt põhjendatud osas, mis käsitles tema süüditunnistamist kriminaalkoodeksi paragrahvi 207³ lõike 1 ja paragrahvi 207⁴ järgi. Lisaks sellele oli politseiagent kallutanud teda õigusrikkumist toime panema.

ÕIGUSKÜSIMUSED

1. Kaebaja kaebas artikli 6 lõike 1 ja lõike 3 punkti d alusel, et tema süüdimõistmine põhines peaausjalikult anonüümsete tunnistajate ütlustel, kusjuures maakohus küsitles neid tunnistajad tema või tema advokaadi juuresolekuta. Uuriija otsused ei sisaldanud põhjendusi selle kohta, miks oli vaja kolme tunnistaja suhtes rakendada anonüümsust. Kaebaja osutas, et kohtuasja toimik ei sisaldanud teavet võimaliku ohu kohta tunnistajate või nende pereliikmete elule, vabadusele või turvalisusele. Teda süüdi mõistvates kohtuotsuses ei põhjendatud, miks isegi kaebaja kaitsjal ei lubatud osaleda anonüümsete tunnistajate vahetel küsitlemisel, mille maakohus oli korraldanud. Tunnistajad ei olnud vastanud kõikidele küsimustele, mis kaitsja neile kirjalikult oli esitanud.

Konventsiooni asjakohaste sätete vastavad osad näevad ette järgmist:

“1. Igäihel on... temale esitatud kriminaalsüüdistuse üle otsustamise korral õigus õiglasele... asja arutamisele...”

3. Igal kuriteos süüdistataval on vähemalt järgmised õigused: ...

d) küsitleda ise või lasta küsitleda süüdistuse tunnistajaid, saavutada omapoolsete tunnistajate kohalekutsumine ja nende küsitlemine süüdistuse tunnistajatega võrdsetel tingimustel;“.

Kuna artikli 6 lõike 3 punktiga d tagatud õigused kujutavad endast kõnealuse artikli lõikes 1 sätestatud õiguse õiglasele asja arutamisele teatud aspekte, käsitleb Kohus plahvatuses süüdistamisega seotud menetluse kohta esitatud kaebust nende kahe sätte koostoimes (vt otsust kohtuasjas *Meftah ja teised vs. Prantsusmaa* [suurkoda], punkt 40, EIÕK 2002-VII, taotlused nr 32911/96, 35237/97 ja 34595/97)

Kohus kordab, et tõendite arvessevõetavuse suhtes kohaldatakse eeskätt siseriiklike õigusnorme ja et üldjuhul on siseriiklike kohtute ülesanne hinnata neile esitatud tõendeid. Kohtu ülesanne on kindlaks teha, kas menetlus tervikuna, sealhulgas tõendite arvessevõtmise viis, oli õiglane (vt, muude allikate hulgas, otsust kohtuasjas *S. N. vs. Rootsi*, punkt 44, EIÕK 2002-V, taotlus nr 34209/96).

Kohtu praktika kohaselt tuleb kõik tõendid esitada tavaliselt kohtualuse juuresolekul asja avalikul arutelul võistleva menetluse käigus. Selle põhimõtte puhul on erandeid, kuid need ei tohi kahjustada kaitse õigusi; üldreeglina nõuavad artikli 6 lõige 1 ja lõike 3 punkt d, et süüdistatavale tuleb anda piisav ja sobiv võimalus tema vastu tunnistajat küsitleda ja selle tunnistaja ütlusi vaidlustada kas ütluste andmise ajal või hiljem (vt 1997. aasta 23. aprilli otsust kohtuasjas *Van Mechelen ja teised vs. Madalmaad*, kohtuotsuste ja lahendite kogumik 1997-III, lk 711, punkt 51).

Anonüümsete tunnistajate ütlustele tuginemine süüdimõistva otsuse põhistamisel ei ole kõikidel juhtudel konventsiooni suhtes vastuvõetamatu (vt nt 1996. aasta 26. märtsi otsust kohtuasjas *Doorson vs. Madalmaad*, kogumik 1996-II, lk 470, punkt 69, ja *Van Mechelen ja teised*, viidatud eespool, lk 711, punkt 52). Siiski ei tohi süüdimõistmisel tugineda üksnes või määravas ulatuses anonüümsetele ütlustele (vt *Doorson*, viidatud eespool, lk 472, punkt 76, ja *Van Mechelen ja teised*, viidatud eespool, lk 712, punkt 55).

Kohus on samuti arvesse võtnud oma järeldusi mitmetes asjades, mis käsitlevad tuginemist asja arutavas kohtus mitteesinevad tunnistajate ütlustele, ja sellest tulenevalt märgib, et artikli 6 lõike 3 punkt d nõuab selliste tunnistajate risküsitlemist üksnes juhul, kui nende tunnistused on süüdimõistmise seisukohast olulise või määrava tähtsusega [vt *Kok vs. Madalmaad* (otsus vastuvõetavuse kohta), taotlus nr 43149/98, EIÕK 2000-VI, hilisemate viidetega].

Käesoleva kohtuasja osas märgib Kohus, et kaebaja kaebas oma kaebuses maakohtu 2001. aasta 12. aprilli otsuse peale, et anonüümsete tunnistajate ütlused ei olnud kooskõlas teiste tõenditega ja et kohtud olid süüdimõistmisel ebaseaduslikult tuginenud peamiselt anonüümsetele ütlustele ning et need ütlused olid süüdimõistmise põhjendamiseks igal juhul ebapiisavad. Kaebaja ei kaevanud selle üle, et tema advokaat ei saanud anonüümseid tunnistajaid vahetult küsitleda ja et tunnistajad ei vastanud kõikidele küsimustele, mis neile kirjalikult esitati.

Kohus on veendunud, et kaebaja süüdimõistmisel ei olnud anonüümsete tunnistajate ütlustel olulist ega määravat rolli. Siseriiklikud kohtud tuginesid mitmetele tõenditele, sealhulgas protokollidele ja aktidele, nimeliste tunnistajate ütlustele ja jälitustegevuse käigus kogutud salvestustele (vt eespool). Kohus märgib ka, et kaitsja esitas anonüümsetele tunnistajatele maakohtu kaudu küsimusi. Kohus leiab, et siseriiklikud kohtud uurisid ja hindasid hoolikalt kõiki kaebusi tõendite usaldusväärsuse kohta ja et neile kaebustele anti põhjendatud vastused.

Seetõttu leiab Kohus, et arutletavas kohtuasjas on kaitsjal võimaldatud oma õigusi piisaval määral kasutada.

Sellest lähtuvalt on käesolev kaebus ilmselgelt põhjendamatu ja see tuleb tagasi lükata kooskõlas konventsiooni artikli 35 lõigetega 3 ja 4.

2. Kaebaja väitis, et tema õigust enda vastu mitte tunnistada ei olnud austatud, kuna kohtud olid tuginenud G. ja tema kaaskinnipeetava vahel kinnipidamiskohas peetud vestluste, mis käsitlesid G. kavandatavat alibit, jälitustegevuse käigus kogutud salvestustele.

Kohus leiab, et konventsiooni väidetav rikkumine kaebajat otseselt ei mõjutanud. Kõnealusel juhul on tegu pigem mitte kaebaja, vaid G. õigusega enda vastu mitte tunnistada. Seetõttu ei saa kaebaja väita, et ta rikkumise tõttu kannatas.

Seetõttu on see kaebus vastuolus konventsiooni sätetega artikli 35 lõike 3 tähenduses, kuna kaebus ei käsitle asjaomast isikut, ja see tuleb artikli 35 lõike 4 kohaselt tagasi lükata.

3. Kaebaja kaebas artikli 6 lõike 1 alusel, et politseiagent oli teda kallutanud – alusetult – toime panema õigusrikkumisi, mis kuulusid karistamisele kriminaalkoodeksi paragrahvi 207³ lõike 1 ja paragrahvi 207⁴ järgi. Hoolimata tema kaebustest ringkonnakohtule ja Riigikohtule ei oldud selles küsimuses põhjendatud kohtuotsust tehtud. Lisaks sellele väitis ta, et kriminaalmenetluse koodeksi muudatuse tõttu oleks tulnud tagasiulatvalt kohaldada kergemat karistust.

Kohus märgib, et seda kaebust käsitleti üksnes menetluse esimeses järgus. 19. juunil 2002 jättis Riigikohus alama astme kohtute otsused muutmata osas, mis käsitlesid seda kaebust. Seetõttu oli Riigikohtu otsus lõplik, mille siseriiklikud võimuorganid selle kaebuse suhtes tegid. Kuid kaebaja esitas oma taotluse Kohtule 22. augustil 2003 ehk siis rohkem kui kuus kuud hiljem.

Sellest lähtuvalt on see kaebus esitatud pärast ettenähtud tähtaja möödumist ja see tuleb tagasi lükata kooskõlas konventsiooni artikli 35 lõigetega 1 ja 4.

SELLEST LÄHTUVALT KOHUS, HÄÄLTEENAMUSEGA:

tunnistab kaebuse vastuvõetamatuks.

Françoise ELENS-PASSOS
asesekretär

Nicolas BRATZA
esimees